

Pondelok 18. týždňa v Cezročnom období

Rozjímanie na pondelok 18.
týždňa v Cezročnom období.
Navrhované témy sú: usilovať
sa o to, čo je v ľudských silách;
pamätať na dar; žiť z viery.

ĽUDIA už niekoľko hodín počúvajú
Ježišovo učenie. Učeníkmi začína
prechádzať nepríjemný pocit: čo sa
stane, keď si tento zástup uvedomí,
že nebude mať čas na jedlo? Možno
sa nadšenie zmení na sklúčenosť
alebo únava spôsobí, že rýchlo
zabudnú na to, čo počuli. Potichu
teda pristupujú k Ježišovi a
upozorňujú ho: „Toto miesto je pusté
a čas už pokročil. Rozpusť zástupy,

nech sa rozídu do dedín kúpiť si jedlo“ (Mt 14, 15). Hoci to, čo apoštoli hovoria, je rozumné, Pán im odpovedá slovami, ktoré nie je ľahké pochopiť: „Nemusia nikam chodiť; vy im dajte jesť!“ (Mt 14, 16).

Apoštoli neprišli k Ježišovi, aby utekali od svojej zodpovednosti. Nesnažili sa vyvliecť z ťažkostí. Skôr očakávali problém a chceli pomôcť pri jeho riešení. Ale nakrmiť zástup bola jednoducho úloha nad ich sily; vlastne ich ani nenapadlo, že by to mohla byť možnosť, nieto ešte možnosť pre nich, pretože nemali žiadne zásoby pre tento zástup. Samozrejme, bolo im týchto ľudí ľúto, ale čo iné mohli urobiť? Majster sa však nevzdával: chcel, aby jeho učeníci urobili všetko, čo je v ľudských silách, aby nasýtili tých, ktorí prišli počúvať Ježiša.

Pustili sa do práce, hoci ich úsilie neprinášalo potrebné ovocie: mali

len päť chlebov a dve ryby. Ježiš však ocenil ich úsilie, vzal ich a „pozdvihol oči k nebu, dobrorečil, lámal chleby a dával učeníkom a učeníci zástupom“ (Mt 14, 19). Jedla bolo dosť pre všetkých a dokonca ho zostalo toľko, že bolo treba dvanásť košov, aby sa do nich zmestili zvyšky. „Zázrak nepochádza z ničoho, ale zo skromného príspevku jednoduchého chlapca, ktorý sa podelil s tým, čo mal pri sebe. Ježiš od nás nežiada to, čo nemáme, ale dáva nám vidieť, že ak každý z nás ponúkne to málo, čo má, môže sa stať zázrak: Boh je schopný znásobiť naše malé gesto lásky a urobiť nás účastnými na svojom dare“[1].

MÔŽEME SI PREDSTAVIŤ, že rozmnoženie chlebov a rýb sa dialo pomaly. Apoštoli začínali rozdeľovať jedlo a postupne si uvedomovali

zázrak: aj keď toho, čo získali, bolo málo, zakaždým, keď sa vrátili hľadať jedlo, vzbudzovalo to dojem, že ho bude dosť pre niekoľko ďalších ľudí. Mannu tiež nebolo možné hromadiť (porov. Ex 16, 17-20): Boh chcel, aby tí, ktorí tento pokrm dostali, nestratili vedomie, že ide o Boží dar; chcel, aby mu dôverovali a nehládali len ľudské zabezpečenie. Pán teda možno chcel, aby podobnú skúsenosť mali aj apoštoli. „Ježiš prejavuje svoju moc nie veľkolepým spôsobom, ale ako znak lásky, štedrosti Boha Otca voči svojim unaveným a núdzным deťom“[2].

O niekoľko mesiacov neskôr sa Pán chystal požiadať apoštolov, aby hlásali evanjelium po celom svete. Opäť sa mohli cítiť malí tvárrou v tvár takej veľkej misii: kto boli oni na takýto zámer? Vtedy si mohli spomenúť na to, čo zažili v deň rozmnoženia chlebov a rýb. Pán mohol nasýtiť ten zástup aj bez

chleba, ale chcel, aby apoštoli urobili svoj diel, aby sa spolu s Bohom podieľali na jeho misii. A hoci prostriedkov bolo vždy málo, nakoniec ich bolo dosť. Preto svätý Josemaría odporúča, aby každý z nás, skôr než sa príliš sústreďí na vlastné sily, „rozjímal o tom, čo pre neho urobil Boh“[3]. Rozhodujúce nie je to, čo vidíme, že sme schopní urobiť, ale to, čo robí náš Pán skrze nás. Ježiš nechce, aby tempo evanjelizácie určovali naše podmienky, ale potreby duší a moc Ducha Svätého, ktorý rozmnožuje dary.

VIERA, s ktorou Pán očakáva, že budeme konať, sa netýka istoty, že sa naše vlastnosti rozmnožia. Skôr ide o to, aby sme dali svojich päť chlebov do Božích služieb, aby sme konali tak, akoby nám tieto chleby stačili, aj

keď pri tom budeme naďalej zakúšať svoju obmedzenosť. Viera nie je pocit, ktorý ignoruje ťažkosti a naivne sa spolieha, že veci pôjdu dobre. Je to skôr istota, že nech sa veci vyvíjajú akokoľvek, ak necháme pôsobiť Ducha Svätého, Boh je vždy na našej strane a použije ich v mojom mene, v mene ľudí okolo mňa a v mene celej Cirkvi.

Pán dal Cirkvi a každému kresťanovi veľké poslanie. Nie je zvláštne, že v určitom okamihu sa môžeme cítiť preťažení. Epizóda rozmnožovania nám opäť umožní uvedomiť si, že Boh od nás očakáva, aby sme sa podobne ako učeníci zapojili do apoštolského poslania podľa svojich najlepších schopností. A tiež očakáva, že začneme robiť to, čo môžeme, bez toho, aby nás ovládla starosť, či sa nám podarí naplniť očakávania. Nedostatok našich chlebov a rýb by nám nemal brániť v tom, aby sme robili to, čo máme v

danom okamihu v rukách: Boh sa postará o to, čo príde potom. Preto aj keď sa necítíme bezpečne, v skutočnosti žijeme z viery.

„Kresťanský optimizmus nie je ani pozeraním sa cez ružové okuliare, ani ľudskou dôverou v to, že všetko dobre dopadne. — Je to optimizmus, ktorý vyviera z nášho vedomia slobody a z dôvery v moc milosti; optimizmus, ktorý nás vedie k náročnosti voči sebe samým, k úsiliu v každom okamihu odpovedať na Božie volanie“[4]. Mária vedela vo viere prijať všetky udalosti svojho života, dokonca aj tie, ktoré sa zdali byť najviac znepokojujúce. Byť Božou matkou bolo niečo, čo presahovalo jej vlastné schopnosti, ale ona dôverovala Pánovi. A táto odvaha ju viedla k tomu, že sa stala matkou všetkých ľudí.

[1] Benedikt XVI, *Anjel Pána*, 29-VII-2012.

[2] František, *Anjel Pána*, 2-VIII-2020.

[3] Svätý Josemaría, *Boží priatel*, bod 312.

[4] Svätý Josemaría, *Vyhňa*, bod 659.

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/sk-sk/meditation/
pondelok-18-tyzdna-v-cezrocnom-
obdobi/](https://dev.opusdei.org/sk-sk/meditation/pondelok-18-tyzdna-v-cezrocnom-obdobi/) (07.08.2025)